

Denne Udvikling, som jo er kommen successivt, satte allerede sine Spor i Loven af 1887, hvor den Del af Husdyrbrugets Udvikling, som sker gennem Sammenslutningen, gennem Foreningsbestræbelserne, repræsenteres af de 50,000 Kr., medens Præmieringssystemet, der er det almindelige, ogsaa der repræsenteres ved langt det største Beløb, ved det tredobbelte Beløb, nemlig 150,000 Kr. Disse 50,000, som i Husdyrloven af 1887 opføres til „andre Foranstaltninger“, ere imidlertid Begyndelsen til en Anerkendelse af disse Foreningsbestræbelser, Sammenslutningsbestræbelser til Husdyravlens Fremme, og den Forandring, som vi fik i Loven af 1887 ved Loven af 1893, er et endnu tydeligere Vidnesbyrd om, at man har været nødt til at regne med disse Samlingsbestræbelser, disse Foreningsbestræbelser, og derfor specielt ved den Lov har forøget det Bidrag, som kunde gives til, hvad man i 1887 kaldte „andre Foranstaltninger til Husdyravlens Fremme“. Ogsaa de Bevilinger, som vi nu senere have faaet ind paa Finansloven, f. Eks. til Kontrolforeninger, Svineavlforeninger osv., ere hver for sig Vidnesbyrd om, at man har været nødt til at regne med den Side af Udviklingen, som har givet sig Udslag i saadanne Foreningsbestræbelser til Fremme af Husdyrbruget.

Der er for mig intet Spørgsmaal om, at naar vi nu staa over for en Revision af Husdyrloven, maa vi i endnu højere Grad regne med den Side af Udviklingen, hvis det Lovforslag, som maatte blive Frugten af Arbejdet i denne Samling, skal vinde almindelig Tilfredshed ude omkring i den store Befolkning. Hvis vi i for høj Grad eller for ensidigt lægge Vægten paa det, som jeg har tilladt mig at kalde Præmieringssystemet, og som egentlig, som jeg sagde før, kun er det at animere Enkeltmand til at gøre, hvad han kan for at fremskaffe gode Avlsdyr, skulle vi nok se, at saa møder den Revision af Husdyrloven, vi faa ført igennem, ikke almindelig Tilfredshed, saa vil den store Befolkning sige: Det Arbejde, vi i de senere Aar have lagt ind paa at udvikle Husdyrbruget og gøre det saa nyttigt som muligt, have I ikke taget tilstrækkeligt Hensyn til, den Gang I lagde til Rette de Tusinder, som skulde gives til de Formaal, I nu ere blevne enige om at give dem til.

Lovforslaget, som vi have til Behandling, er jo delt i tre Afsnit, hvoraf det første, som kaldes A., hedder „Præmiering ved Skuer, det næste, som kaldes B., hed-

der „Avlsforeninger“, og det tredje, som kaldes C., hedder „Andre Foranstaltninger vedrørende Husdyravl og Husdyrbrug“. Jeg anerkender det berettigede i en saadan Inddeling af Lovforslaget og indrømmer, at det maaske kan være heldigt af Hensyn til Overskueligheden over Anvendelsen af de Bevillinger, som der er Tale om i Lovforslaget. Men jeg vil gerne have Lov til i det, som jeg videre vil sige, kun at dele det i 2 Afsnit, om man saa vil, ved nemlig at se paa Lovforslaget ud fra den Betragtning: Hvad er der foreslaaet os at gøre for de Bestræbelser, som jeg har tilladt mig at kalde Enkeltmandsbestræbelser for at fremme Husdyravl, og hvad er der foreslaaet os at gøre for det, jeg tillod mig at kalde Foreningsbestræbelser til Fremme af Husdyrbruget i sin Almindelighed. Det vil da forstaaes, at naar jeg ser paa Lovforslaget ud fra det Synspunkt og saa ser paa, hvad der er foreslaaet til Præmier, siger jeg til mig selv: Der turde maaske være nogen Grund til at tage lidt Reb i Sejlene over for den stærke Udvikling af Præmieringssystemet, som Lovforslaget giver Anvisning paa. Thi det, at der i Lovforslaget, jeg kunde fristes til at sige er stillet ubegrænsede Tilskud i Udsigt til Præmier, er egentlig — jeg kan i alt Fald ikke se rettere — at animere vore Landboforeninger til i endnu højere Grad end hidtil at udvikle Præmieringssystemet. Jeg ved saa udmærket godt, at man ikke kan komme bort fra Præmieringssystemet saadan lige med et Slag. Det er alt for indgroet i Befolkningen til, at det kunde gaa an saadan uden videre at stryge det og sige: Nu have vi ingen Brug for det med Præmier mere, nej, nu skulle vi lægge hele Statens Støtte i de Tusinder, vi kunne give til Avlsforeninger, Kontrolforeninger og hvad de nu hedde. Jeg ved saa udmærket godt, at det kan ikke gøres paa en Gang, og jeg anerkender — det maa jeg ikke glemme at sige — fuldt ud den Betydning, Præmieringssystemet har haft for Fremskaffelsen af gode Avlsdyr. Det er sikkert, at vi ikke kunde have undværet hele det Præmieringssystem, vi begyndte paa i 1852, og som vi have udviklet videre og videre, i hvert Fald indtil vi kom til Loven af 1887. Det er sikkert, at vi have Grund til at være taknemmelige for, at det ved Statens Støtte gennem Præmieringssystemet har ladet sig gøre at faa Enkeltmand til at lægge sig i den Grad i Selen for at fremskaffe gode Avlsdyr, som Tilfældet har været. Men jeg tror, at vi have Grund til at tage under Overvejelse, naar